

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Martiny Weissové ve věci

žalobce

F. H.

zastoupen JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem
se sídlem Vodičkova 709/33, Praha 1

proti

žalovanému

**Ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve
věcech kázeňských**
se sídlem Kongresová 1666/2, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2015, č. 428/2015,

takto:

I. Žaloba se **z a m í t á**.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí náměstka

ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy pro vnější službu ve věcech kázeňských (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 7. 2015, č. 769/2015, kterým byl žalobce dle § 189 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o služebním poměru“), uznán vinným ze spáchání jednání, které má znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o silničním provozu“) a byl mu dle § 51 odst. 1 písm. e), odst. 3 zákona o služebním poměru v souladu s § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu uložen kázeňský trest pokuta ve výši 1.500,- Kč. Jednáním měl žalobce porušit § 41 odst. 1 zákona o silničním provozu. Konkrétně jeho jednání mělo spočívat v tom, že dne 17. 11. 2014 ve 21:40 hodin řídil služební motorové vozidlo v barevném provedení Policie ČR tov. zn. ŠKODA OCTAVIA Z ACBZBX01 RZ X (dále jen „služební vozidlo“) v Praze 2 po Karlově náměstí ve směru od ulice Lazarská k ulici Ječná ve středním jízdním pruhu pro odbočení do ulice Resslova za užití zvláštního výstražného světla modré barvy; v křižovatce Karlovo náměstí – Ječná – Resslova při přejíždění ze středního jízdního pruhu do levého jízdního pruhu pro přímý směr jízdy k ul. Na Moráni přes podélnou čáru souvislou ohrozil řidiče A. S., který ve stejném směru jízdy řídil vlastní vozidlo tov. zn. VW Multivan RZ X (dále jen „vozidlo VW“) v levém jízdním pruhu, kdy se rozjížděl do předmětné křižovatky na signál se zeleným světlem Volno, přičemž došlo ke střetu zadní levé boční části služebního vozidla a pravé přední části vozidla VW.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce v podané žalobě namítal, že v řízení před správním orgánem I. stupně nebyly provedeny výsledky účastníků nehody a svědků. Správní orgán I. stupně vycházel kromě výsledku svědka M. K. pouze z úředních záznamů o podání vysvětlení, jichž se žalobce nemohl účastnit, a nemohl tak klást otázky dle § 174 zákona o služebním poměru. S odkazem na rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 16. 5. 2006, č.j. 7 Ca 104/2005-26 vytkl správním orgánům, že původní důkazy neprovedly.
3. Namítal zmatečnost řízení a opakované zkrácení na procesních právech. Žalovaný nedoručil zmocněnci žalobce s pětidenním předstihem vyrozumění o jednání senátu poradní komise žalovaného a nevyhověl žádosti zmocněnce o odložení jednání. Dále tvrdil, že správní orgány byly nečinné a žalovaný jej z obavy ze zániku odpovědnosti žalobce v důsledku plynutí času zkracoval na právech, jelikož nevyhověl jeho návrhu na provedení znaleckého posudku a stanovil mu pouze dvoudenní lhůtu pro nahlédnutí do spisové dokumentace.
4. Namítal porušení § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru, jelikož správní orgány neuvedly, jakými úvahami byly vedeny při hodnocení důkazů, zejména svědeckých výpovědí, a při výkladu právních a služebních předpisů. Neuvedly, jaké výpovědi přikládaly větší význam a z jakých podkladů vyvodily skutkové závěry ve věci. Stejně tak se nevypořádaly s rozporem ve výpovědích svědka M. K.
5. Vytkl správním orgánům porušení § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru. Správní orgány nezjistily objektivně skutkový stav, když nezjišťovaly skutečnosti svědčící v prospěch i neprospěch žalobce. Nepřihlédly k povinnosti stanovené v § 41 odst. 7 zákona o silničním provozu umožnit vozidlům s právem přednostní jízdy bezpečný a plynulý průjezd. Při rozboru dopravní nehody ignorovaly důkazy svědčící o nevině žalobce, čímž

současně porušily § 180 odst. 4 zákona o služebním poměru. Konkrétně odhlédly od částí výpovědi svědka M. K., výpovědi žalobce, protokolu o dopravní nehodě v silničním provozu a úředního záznamu pprap. O. M., z nichž dle žalobce vyplývá, že řidič vozidla VW služební vozidlo viděl.

6. V souvislosti s odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí zdůraznil, že senát poradní komise žalovaného není oprávněn konstatovat, že se žalobce dopustil jednání, které má znaky přestupku.
7. Žalobce navrhl soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 22. 4. 2016 nesouhlasil s tvrzením žalobce, že nebyly provedeny výsledky svědků, jelikož v řízení byli za přítomnosti žalobce vyslechnuti svědci pprap. O. M., A. S., E. T. a V. Z.
9. Uvedl, že zmocněnec žalobce byl řádně vyrozuměn o jednání senátu poradní komise; přičemž jeho prosté sdělení o pracovní zaneprázdněnosti nelze považovat za prokázání závažných důvodů, které brání jeho účasti na jednání, ani za důvod k nekonání jednání. Doporučení senátu poradní komise je nadto podkladem pro rozhodnutí, s kterým se žalobce mohl seznámit. Odmítl, že by žalobce zkracoval na jeho právech z důvodu blížícího se zániku jeho odpovědnosti za jednání mající znaky přestupku, naopak takovému úmyslu svědčí aktivity zmocněnce žalobce, který se snažil prodloužit řízení, a oddálit tak rozhodnutí ve věci.
10. Trval na tom, že zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť vylíčení nehodového děje a mechanismus dopravní nehody byly prakticky shodné ve všech důkazních prostředcích. Dále uvedl, že pprap. O. M. nesledoval provoz, pročez z jeho výpovědi pohyb vozidla VW neplyne a že rozpor ve výpovědích M. K. neměl vliv na objektivní zjištění skutkového stavu. Shrnl, že vyhodnocení nehodového děje bylo provedeno profesionálně, na základě faktů a bez vlivu emocí či subjektivního vnímání.
11. Zdůraznil, že senát poradní komise je poradním orgánem žalovaného a jestliže závěry senátu poradní komise byly převzaty do odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, znamená to, že se s nimi žalovaný ztotožnil.
12. Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl.

III.

Obsah správního spisu

13. Dne 5. 12. 2014 obdržel správní orgán I. stupně spisový materiál dopravní nehody v Praze 2, křižovatka ulice Resslova – Karlovo náměstí ze dne 17. 11. 2014, na které měl účast žalobce. Součástí spisového materiálu jsou úřední záznamy o podání vysvětlení ze dne 17. a 18. 11. 2014, které podali žalobce, A. S. (řidič vozidla VW), pprap. O. M. (spolujezdec ve služebním vozidle) a M. K. (svědek dopravní nehody); protokol o nehodě v silničním provozu ze dne 18. 11. 2014, situační plánek dopravní nehody zpracovaný dne 27. 11. 2014 a fotodokumentace dopravní nehody.
14. Oznámením ze dne 8. 12. 2014 zahájil správní orgán I. stupně řízení s žalobcem z důvodu podezření ze spáchání jednání, které má znaky přestupku.
15. Z Protokolu o projednání přestupku ze dne 2. 2. 2015 vyplývá, že žalobce se k věci vyjádřil a vyjádřil se i k obsahu spisového materiálu.

16. Ze Záznamu o výsledku svědka ze dne 5. 2. 2015 vyplývá, že byl vyslechnut pprap. O. M., žalobce byl výsledku přítomen a pokládal pprap. O. M. otázky. Ze Záznamu o výsledku svědka ze dne 13. 2. 2015 vyplývá, že byl vyslechnut M. K., žalobce byl výsledku přítomen a svědkovi pokládal otázky. Ze Záznamu o výsledku svědka ze dne 20. 2. 2015 vyplývá, že byl vyslechnut A. S., žalobce byl výsledku přítomen a svědkovi pokládal otázky. Ze Záznamu o výsledku svědka ze dne 18. 3. 2015 vyplývá, že byla vyslechnuta E. T. z oddělení dopravních nehod, žalobce byl výsledku přítomen a rovněž jí pokládal otázky. Ze Záznamu o výsledku svědka ze dne 21. 5. 2015 vyplývá, že byl vyslechnut V. Z. (svědek dopravní nehody), žalobce byl výsledku přítomen a svědkovi pokládal otázky. Všechny jmenované záznamy byly žalobcem podepsány.
17. Dne 16. 7. 2015 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání jednání, které má znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jež je popsáno shora, a uložil žalobci kázeňský trest pokuta ve výši 1.500,- Kč. Správní orgán I. stupně konstatoval, že žalobce nerespektoval § 41 odst. 1 zákona o silničním provozu, ohrozil dalšího účastníka silničního provozu, a dopustil se tak jednání, které má znaky přestupku. Uvedl, že ze spisové dokumentace a z provedených výsledků vyplývá, že dne 17. 11. 2014 ve 21:40 v křižovatce Karlovo náměstí – Ječná – Resslova došlo ke střetu služebního vozidla, které řídil žalobce, s vozidlem VW, které řídil A. S. A stalo se tak při přejíždění služebního vozidla ze středního jízdního pruhu (odbočovací pruh doprava) do levého jízdního pruhu (pruh ve směru přímém), přičemž služební vozidlo mělo zapnuté světelné výstražné znamení modré barvy.
18. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 16. 7. 2015 podal žalobce odvolání ze dne 2. 9. 2015, jehož obsah je obdobný podané žalobě.
19. Sdělením ze dne 27. 10. 2015 byl žalobce vyrozuměn o tom, že se dne 4. 11. 2015 bude konat jednání senátu poradní komise žalovaného. Sdělení bylo doručeno do datové schránky zmocněnce žalobce dne 2. 11. 2015. Zmocněnec žalobce sdělil podáním ze dne 3. 11. 2015, že je v tomto termínu pracovně zaneprázdněn a požádal o jeho změnu. Dne 4. 11. 2015 se uskutečnilo jednání senátu poradní komise žalovaného, kterého se žalobce ani jeho zmocněnec neúčastnili.
20. Podáním ze dne 4. 11. 2015 žalobce navrhl doplnit dokazování o znalecký posudek, výslech svědka dopravní nehody p. Z. a výslech zasahujícího policisty pprap. L.
21. Sdělením ze dne 9. 11. 2015 byl žalobci stanoven termín k nahlédnutí do spisové dokumentace, a to ve lhůtě dvou dnů od doručení sdělení. V podání ze dne 10. 11. 2015 žalobce požádal o změnu termínu k nahlédnutí do spisové dokumentace a poukázal na zkrácení na procesních právech.
22. Dne 11. 11. 2015 žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 16. 7. 2015. V odůvodnění žalovaný nejprve stručně shrnul průběh řízení před správním orgánem I. stupně, závěry, ke kterým správní orgán I. stupně došel a obsah odvolání. Žalovaný dále shrnul závěry doporučení senátu poradní komise žalovaného, přičemž se zcela ztotožnil s posouzením věci správním orgánem I. stupně i s doporučením senátu poradní komise. Vyjmenoval podklady, které měl správní orgán I. stupně k dispozici, a shledal je za dostatečné pro vydání rozhodnutí. Konstatoval, že vylíčení nehodového děje a mechanismus dopravní nehody jsou prakticky shodné ve všech důkazních prostředcích, liší se jen v některých maličkostech, a odpovídají popisu skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. K odkazu žalobce na § 41

odst. 7 zákona o silničním provozu uvedl, že povinnost umožnit bezpečný a plynulý průjezd vozidla s právem přednostní jízdy může splnit pouze řidič, který má možnost této povinnosti dostát. A. S. však o policejním vozidle nevěděl, a nebyl tak schopen umožnit bezpečné projetí služebního vozidla; žalobce se totiž vtěsnil před rozjíždějící se vozidlo VW, čímž toto vozidlo ohrozil a nedbal potřebné opatrnosti. Žalovaný závěrem uvedl, že v dané věci neshledal porušení procesních práv žalobce, naopak postup zmocněnce vyhodnotil jako postup hraničící se zneužitím práva.

IV.

Posouzení žaloby

23. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“)]
24. Žaloba není důvodná.
25. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
26. Podle § 41 odst. 1 zákona o silničním provozu řidič vozidla, který při plnění úkolů souvisejících s výkonem zvláštních povinností užívá zvláštního výstražného světla modré barvy, případně doplněného o zvláštní zvukové výstražné znamení (dále jen "vozidlo s právem přednostní jízdy"), není povinen dodržovat § 4 písm. c), § 5 odst. 1 písm. f), g), h) a odst. 2 písm. f) a g), § 6 odst. 5 a 6, § 7 odst. 1 písm. b), § 11, § 12 odst. 1, 2, 4, 5 a 6, § 13 až 17, § 18 odst. 2, 3, 4 a 8, § 19 odst. 2 a 3, § 20, § 21 odst. 2, 3 a 4, § 22, 23, § 24 odst. 3 a 4, § 25 odst. 1, 2, 3, 4, 5, § 26 odst. 3, § 27, § 28 odst. 2, 3 a 5, § 31, § 32 odst. 6, § 35, § 36 odst. 1 a 2 a § 39 odst. 4 a 5; je však povinen dbát potřebné opatrnosti, aby neohrozil bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
27. Podle § 41 odst. 7 zákona o silničním provozu řidiči ostatních vozidel musí vozidlům s právem přednostní jízdy a vozidlům jimi doprovázeným umožnit bezpečný a plynulý průjezd, a jestliže je to nutné, i zastavit vozidla na takovém místě, aby jim nepřekážela. Do skupiny tvořené vozidly s právem přednostní jízdy a vozidly jimi doprovázenými se řidiči ostatních vozidel nesmějí zařazovat.
28. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.
29. Podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu za přestupek se uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).
30. Podle § 51 odst. 1 písm. e) zákona o služebním poměru příslušníkovi se ukládá kázeňský trest pokuta.
31. Podle § 51 odst. 3 zákona o služebním poměru pokuta se ukládá příslušníkovi ve výši, kterou pro přestupek stanoví zvláštní právní předpis.
32. Podle § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru v odůvodnění služební funkcionář uvede důvody vydání rozhodnutí, z jakých podkladů vycházel při rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při jejich hodnocení a při výkladu právních a služebních předpisů, jakož i způsob, jakým se vypořádal s návrhy a námitkami účastníka a s jeho vyjádřením k

podkladům rozhodnutí. Odůvodnění rozhodnutí není třeba, jestliže služební funkcionář vyhověl žádosti účastníka v plném rozsahu.

33. Soud odmítá námitky žalobce ohledně neprovedení původních důkazů správními orgány, tj. výsledku svědků a účastníků nehody, a s tím související zkrácení na jeho procesních právech. V dané věci soud ze správního spisu zjistil, že správní orgány vycházely z vyjádření žalobce, které k věci učinil při projednání přestupku dne 2. 2. 2015, a rovněž z výsledku A. S. (dne 20. 2. 2015). Dále správní orgán I. stupně provedl výslech svědků dopravní nehody ppap. O. M. (dne 5. 2. 2015), M. K. (dne 13. 2. 2015) a V. Z. (dne 21. 5. 2015) a rovněž provedl výslech policistky prošetřující dopravní nehodu E. T. (dne 18. 3. 2015). Z uvedeného je zřejmé, že správní orgány nevycházely toliko z úředních záznamů o podání vysvětlení ze dne 17. a 18. 11. 2014, jak tvrdí žalobce, nýbrž provedly i původní důkazy, když účastníky dopravní nehody, svědky dopravní nehody a rovněž policistku prošetřující dopravní nehodu vyslechly. Soud současně konstatuje, že ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce byl v souvislosti s provedenými výsledky jakkoli zkrácen na svých právech, neboť ze záznamů o výsledku svědků je zřejmé, že žalobce byl všem jmenovaným výsledkům osobně přítomen, sám vyslýchaným svědkům pokládal otázky a rovněž všechny záznamy o výsleších vlastnoručně a bez výhrad podepsal.
34. Co se týče námitky žalobce ohledně jednání senátu poradní komise žalovaného, soud nejprve konstatuje, že žalobce má právo se takového jednání účastnit, přičemž dané právo vyplývá z § 174 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2011, č.j. 3 Ads 70/2011-95 nebo ze dne 21. 11. 2014, č.j. 4 As 168/2014-74). V dané věci se konalo jednání senátu poradní komise žalovaného dne 4. 11. 2015 a zmocněnec žalobce byl vyrozuměn o tomto termínu sdělením ze dne 27. 10. 2015, které mu bylo doručeno do datové schránky dne 2. 11. 2015; zmocněnec ani žalobce se však jednání senátu poradní komise žalovaného nezúčastnili. Žalobci lze přisvědčit v tom, že žalobce, resp. jeho zmocněnec, nebyl vyrozuměn o termínu konání jednání s dostatečným předstihem. Soud však nepovažuje dané pochybení za takové, které by bylo natolik závažné, aby zapříčinilo nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, když na jednání senátu poradní komise nebylo prováděno jakékoli dokazování (srov. bod [31] rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2014, č.j. 4 As 168/2014-74; dále body [46] až [53] rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2018, č.j. 5 Ad 8/2015-57). Senát poradní komise žalovaného vycházel při vyhotovení svého doporučení toliko z podkladů, které byly založeny do správního spisu v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně, neboť v průběhu odvolacího řízení nebyly jakékoli důkazy do správního spisu založeny. Lze poukázat i na to, že doporučení senátu poradní komise je toliko návrhem rozhodnutí, které nemusí příslušný služební funkcionář akceptovat (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, č.j. 3 Ads 51/2012-48).
35. S přihlédnutím ke shora uvedenému závěru soud nepovažuje za důvodnou ani námitku žalobce, v níž poukazoval na nesprávnost postupu poradní komise žalovaného, která nevyhověla žádosti zmocněnce žalobce o odročení jednání. Soud k tomu navíc uvádí, že zmocněnec žalobce svou tvrzenou pracovní indispozici v žádosti ze dne 3. 11. 2015 nikterak neosvědčil a současně byl poradní komisí žalovaného dne 3. 11. 2015 písemně i telefonicky informován, že jeho žádosti o odročení jednání nebude vyhověno, že jeho účast není nutná a že si případně může jako advokát zajistit zástupce.
36. Žalobce dále poukázal na příliš krátkou lhůtu pro seznámení se spisovým materiálem. Soud k tomu nejprve uvádí, že čas, který správní orgán poskytne účastníkovi řízení k seznámení

s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádření k nim, by neměl být nepřiměřeně krátký s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem jednotlivého případu (srov. například rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2010, č.j. 4 As 6/2010-78, rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 16. 12. 2016, č.j. 10 Ad 15/2013-39). V dané věci byla žalobci stanovena sdělením ze dne 9. 11. 2015 lhůta k nahlédnutí do spisové dokumentace v délce dvou dnů od doručení sdělení. Soud tuto lhůtu nepovažuje za nepřiměřeně krátkou s ohledem na obsah spisového materiálu a průběh správního řízení. Ze správního spisu totiž vyplývá, že žalobce byl seznámen s obsahem spisového materiálu během projednání přestupku (viz protokol o projednání přestupku ze dne 2. 2. 2015), přičemž po tomto okamžiku do správního spisu přibýly záznamy o výsledku svědka, kterých se žalobce osobně účastnil, a dále výpis systému Maják a kopie knihy provozu služebního vozidla, které však nebyly relevantní pro skutkové závěry ve věci; v řízení před žalovaným jakékoli nové podklady, vyjma podání žalobce a doporučení senátu poradní komise, do správního spisu nepřibýly. Soud současně přihlédl k tomu, že žalobce se ve svém podání ze dne 4. 11. 2015 vyjádřil k podkladům pro vydání rozhodnutí a v tomto smyslu navrhl jejich doplnění o další důkazní prostředky. A dále k tomu, že v podání ze dne 10. 11. 2015, v němž zmocněnec žalobce žádal o prodloužení lhůty pro seznámení se spisem, neuvedl jakékoli skutečnosti, které by bránily žalobci, resp. jeho zmocněnci nahlédnout do správního spisu a seznámit se s ním ve stanovené lhůtě. Soud má tedy za to, že byť dvoudenní lhůta byla krátká, žalobce byl s relevantním spisovým materiálem obeznámen, a tudíž se nemohlo jednat o procesní vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

37. K námitkám žalobce ohledně nedostatečného odůvodnění rozhodnutí soud uvádí, že je povinností služebních funkcionářů svá rozhodnutí náležitě odůvodnit tak, aby dostáli požadavkům stanoveným v § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru. Ve smyslu jmenovaného ustanovení je nezbytné, aby odůvodnění rozhodnutí obsahovalo důvody pro jeho vydání, podklady, z nichž bylo vycházeno, úvahy, kterými byl služební funkcionář veden při hodnocení podkladů a při výkladu právních a služebních předpisů, a rovněž způsob vypořádání návrhů, námitek a vyjádření účastníka. Soud má za to, že v dané věci správní orgány této povinnosti dostály, když rozhodnutí řádně, určité a srozumitelně odůvodnily. Správní orgány v rozhodnutí řádně popsaly jednání, kterého se měl žalobce dopustit a které vykazuje znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a za něž mu byl uložen kázeňský trest pokuta. Uvedly, jak vyložily relevantní ustanovení zákona o silničním provozu [zejména § 4 písm. c), § 41 odst. 1 a 7, § 125c odst. 1 písm. k) jmenovaného zákona]. A současně vyjmenovaly podklady, z nichž vycházely (viz str. 4 žalobou napadeného rozhodnutí), konstatovaly, že se řídily zásadou volného hodnocení důkazů a že z těchto podkladů nehodový děj a mechanismus dopravní nehody vyplývá shodně a pouze se liší v maličkostech, které nejsou podstatné a které pramení ze subjektivního vnímání nehody. V této souvislosti soud konstatuje, že nepovažuje za důvodnou námitku žalobce, že žalovaný nevyhověl jeho návrhu na provedení znaleckého posudku, neboť z žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný považoval podklady, které byly založeny ve správním spise za zcela dostačující pro vydání rozhodnutí (viz str. 4 žalobou napadeného rozhodnutí). Z rozhodnutí je tedy zřejmé, jakého jednání majícího znaky přestupku se žalobce dle správních orgánů dopustil a na základě jakých podkladů k takovému závěru dospěly.
38. Co se týče námitky ohledně nevypořádání rozporu ve výpovědích svědka M. K., který se týká okamžiku rozsvícení zvláštního výstražného světla modré barvy, soud poukazuje na

str. 4 žalobou napadeného rozhodnutí, kde žalovaný v obecné rovině konstatuje, že se výpovědi liší v maličkostech, které žalovaný nepovažoval za podstatné. Soud nad rámec uvedeného považuje za vhodné konstatovat, že z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány měly na základě provedených důkazů za prokázané, že služební vozidlo, které žalobce řídil, užilo zvláštní výstražné světlo modré barvy, a tudíž se jednalo o vozidlo s právem přednosti jízdy dle § 41 odst. 1 zákona o silničním provozu.

39. K námitkám, že správní orgány nepřihlédly k § 41 odst. 7 zákona o silničním provozu a ignorovaly důkazy svědčící v prospěch žalobce, z nichž dle žalobce plyne, že řidič vozidla VW musel služební vozidlo vidět, soud poukazuje především na str. 4 a 5 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný se zde podrobně zabýval povinností řidičů umožnit vozidlu s právem přednosti jízdy bezpečné projetí. Žalovaný sice přisvědčil tomu, že služební vozidlo bylo vozidlem s právem přednosti jízdy ve smyslu § 41 zákona o silničním provozu, jelikož užilo zvláštní výstražné světlo modré barvy, jak je uvedeno shora. Avšak na druhou stranu konstatoval, že řidič vozidla VW o služebním vozidle nevěděl, neviděl jej, a nemohl tak dostát své povinnosti umožnit bezpečný a plynulý průjezd dle § 41 odst. 7 zákona o silničním provozu. K tomuto závěru přitom žalovaný dospěl s ohledem na průměrnou reakční dobu řidičů a vzdálenost, kterou během takové doby ujede rozjeté vozidlo, rovněž za relevantní považoval, že služební vozidlo užilo pouze zvláštní výstražné světlo modré barvy, nikoli policejní sirénu. Soud má za to, že těmto závěrům neodporují ani skutečnosti uvedené v protokolu o nehodě ze dne 18. 11. 2014 či obsah výpovědi žalobce nebo výpovědi M. K., na něž žalobce v podané žalobě odkazoval. Soud však přesto poukazuje i na vysvětlení A. S. ze dne 17. 11. 2014 a rovněž na jeho výpověď ze dne 20. 2. 2015, kdy v obou případech shodně uvedl, že služební vozidlo vpravo neviděl. Poukazuje-li žalobce na výpověď pprap. O. M., soud k tomu odkazuje na vysvětlení ze dne 18. 11. 2014 a rovněž na záznam o výsledku svědka ze dne 5. 2. 2015, v němž pprap. M. uvedl, že v době přejíždění křižovatky „*zapisoval tíseň dávanou operačním důstojníkem a nesledoval provoz*“, tudíž je zřejmé, že nemohl poskytnout relevantní informace o průběhu průjezdu služebního vozidla křižovatkou. Dále soud ve shodě se správními orgány uvádí, že řidič vozidla s právem přednosti jízdy musí dbát potřebné opatrnosti, jak mu ukládá § 41 odst. 1 zákona o silničním provozu. Tedy musí spoléhat na to, že někteří řidiči se nezachovají tak, jak jim ukládá povinnost zakotvená v § 41 odst. 7 zákona o silničním provozu.
40. Soud tedy souhlasí se skutkovými závěry, ke kterým správní orgány došly, tedy že žalobce při průjezdu křižovatkou nedbal potřebné opatrnosti, a ohrozil tak řidiče vozidla VW, čímž se dopustil jednání, které má znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Správní orgány dostaly své povinnosti zjistit náležitě skutkový stav věci, a námitky žalobce tudíž nemohou obstát.
41. Soud neshledal důvodnou námitku žalobce týkající se konstatování senátu poradní komise žalovaného, že se žalobce dopustil jednání mající znaky přestupku. Poradní komise zasedající v jednotlivých senátech a zpracovávající doporučení pro příslušného služebního funkcionáře, nemá pravomoc rozhodnout o tom, zda žalobce takové jednání spáchal, či nikoli. Avšak v dané věci senát poradní komise o vině žalobce nerozhodoval. Senát poradní komise žalovaného pouze zpracoval doporučení datované ke dni 4. 11. 2015, tedy návrh rozhodnutí, který není pro žalovaného závazný (srov. výše citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, č.j. 3 Ads 51/2012-48). Žalovaný ze závěrů obsažených v doporučení vycházel, plně se s nimi ztotožnil a shrnul je na str. 3, 4 a 5 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Přestože se tedy žalovaný od závěrů senátu

své poradní komise neodchýlil, o odvolání žalobce rozhodl sám žalobou napadeným rozhodnutím, když rozhodnutí vydal žalovaný, tj. ředitel Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ve věcech kázeňských dle § 190 odst. 6 zákona o služebním poměru, a nikoli poradní komise žalovaného, popř. její konkrétní senát.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

42. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
43. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. června 2019

JUDr. Eva Pechová
předsedkyně senátu